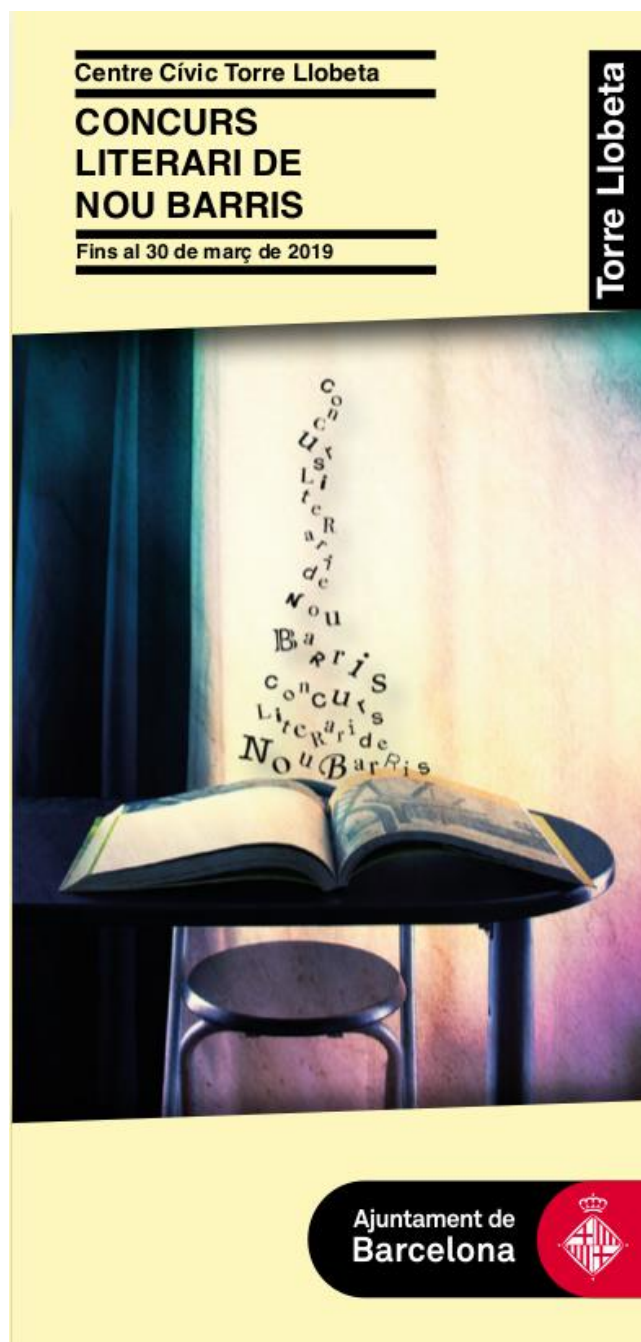

31È CONCURS LITERARI DE NOU BARRIS

OBRES PREMIADES

Col·laboren

 **Biblioteques
de Barcelona**

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL DE BARCELONA

NARRATIVA CATALÀ

1r premi: Francesc Quintana Rubio

L'ÀVIA ELVIRA

L'Elvira surt de casa una mica atrafegada per anar cap a casa sa filla, li ha de fer el cangur de la Carlota, es veu que avui té una reunió o alguna cosa així, no recorda massa perquè li ha demanat però tant li fa: quan es tracta de la filla i la neta l'Elvira apressa el pas i mira de fer via per no arribar tard, que si no la filla també arriba tard a les reunions i se li enfada. Un cop allà, la conversa de sempre, si fa o fa: "M'has deixat els biberons preparats, filla?", "Que sí, mare, com sempre: el d'aquí una hora ja està preparat i el de les nou el tens dins el termo perquè no es refredi, només l'has de posar dins el biberó i ja està. I els bolquers els tens aquí i n'hi ha més a la part de sota del cotxet, aquest cop no me'ls he deixat, ho veus?", fa mentre totes dues s'ajupen per comprovar-ho. "I a quina hora m'has dit que he de tornar a ser aquí?", "Que no, mare! Que avui la Carlota te la vindré a recollir jo a casa teva, que vindré més tard perquè tinc molta feina, tu en acabat de passejar, ves cap a casa teva, no passis ànsia que ja et trucaré, ja ho saps", diu amb ganes d'acabar la conversa. "Bé, bé... va som-hi que encara faràs tard, afanya't filla".

Totes tres surten de casa i s'acomiaden davant l'estació del metro de Virrei Amat. L'Elvira veu com la filla desapareix escales avall, mira i arregla la roba del cotxet de la Carlota, comprova que tot estigui bé, la criatura dorm i l'Elvira decideix començar la tarda seient al banc més proper una bona estona, fins que la Carlota es desperti. Es relaxa i queda mig endormiscada, ben agafada al carro, en aquella tarda tan suau mentre sent la remor dels arbres que l'acaronen en mig de l'eterna fressa dels cotxes i el pas accelerat de la gent que va amunt i avall.

I quina bona pensada que han tingut amb això de posar uns bancs aquí al costat de Can Sitjar. Sempre m'ha agradat, aquesta raconada, amb els horts tant ben arrencats i cuidats, la font i la sèquia i els arbres fruiters a tocar de la casa. I la casa, que maca que és, des de petita que me la miro i no me'n canso, amb els set balcons i els arcs a banda i banda. És senzilla però ferma i fa molt goig. Diuen que és molt vella, que hi venien els rics de tota Barcelona a fer la seva vida social. I el dia que hi vaig entrar, de ben joveneta, perquè la mare era amiga dels masovers, vaig quedar ben sorpresa amb les pintures que hi ha, el menjador tan gran, la decoració de portes i finestres...

Bé, sembla que la Carlota ja comença a eixorir-se. Anem a fer una passejada abans no sigui l'hora de prendre el biberó, oi senyoreta? Vinga, som-hi, que anirem cap al manicomi tot pujant pel passeig. Ara es veu molt pelat perquè tot just han plantat arbres a banda i banda, però ja es pot passar millor per la mica de vorera que hi ha. Mira, els horts del rector. Sempre han lluit menys que els

de Can Sitjar, no sé què ho fa. Més m'estimo passar per aquest cantó que no pas per davant del casalot on hi havia els del Comitè, em porta molt mals records per tot el que a casa vàrem haver de passar i patir durant la guerra. Bé, tant és. Mira, ja som a la vaqueria, aquest vespre hi he de venir a comprar el petricó de sempre, a casa ahir ens la vàrem acabar. "El cel és ma regla", sempre m'ha agradat llegir-ho quan passo per aquí, ho trobo ben pensat posar això sobre un rellotge de Sol. Calla! Potser podria fer una mica de volta passant per sota el pont de Santa Eulàlia Vella i anant fins les cases barates... no, millor que no: el camí és ple de rocs i encara se'm despertarà la criatura, em sembla que s'ha tornat a dormir.

Anem amunt pel passeig que de seguida arribarem al manicomi. Quin edifici més gran, sempre l'he trobat impressionant... no en tenen ni a Barcelona, d'edificis com aquest. Bé, l'Hospital de Sant Pau també és molt maco, però em sembla que no és pas més gran... bé, tant és, a mi m'agrada més aquest, tot i que cal anar alerta que no et surti un boig i et faci un ensurt. Vinga Carlota, girem a mà esquerra que aviat arribarem al torrent de la Guineueta. Que bonic que es veu tot des d'aquí, m'encanta veure el barri, fins i tot es veu la línia recta dels arbres de la rambla, que arriba a Sant Andreu. Des d'aquí tot queda una mica més enlairat, es veuen tots els camps i allà al final les cases de Santa Eulàlia. Ara, que aquest tros de camí no sé perquè l'han fet tant ample, si no passa mai ningú, per aquí! Potser és per això que diuen que d'aquí uns anys passarà el tramvia, que diu que l'han de fer venir des d'Els Quinze, no sé pas si ho faran, pels quatre gats que vivim al barri no crec pas que ens posin tot un senyor tramvia com si fóssim a Barcelona. Bé, tant és... m'encanta aquesta olor

de terra mullada que fan els camps, el xàfec d'ahir al vespre va ser fantàstic!

Bé, ja som a tocar del torrent, aquest lloc sempre m'ha fet una mica de basarda, Ara diuen que allà dalt aviat faran uns pisos perquè hi vagin tot el munt de famílies que viuen en barraques per aquí i per allà. Ja ho veurem, se'n parla molt de coses que han de fer aquí al barri, però jo tota la vida que hi visc i poc que ha canviat, tot això. Anem, Carlota, anem cap al torrent de Maladeta, agafarem un caminó que conec que ens portarà de seguida cap al barri altre cop. Oi que li explicarem a la mare que hem anat molt lluny?. Mira, ja som a tocar de les primeres cases, m'encanta aquesta filera tan ben arrenclada del carrer Maladeta. Aquí hi tinc una amiga. Saps què Carlota, com que fa tant bo anirem a fer la volta per la bòbila i després ja enfilarem cap a la plaça de Santa Eulàlia. I que n'és, d'inhòspit aquest descampat: la bòbila ho empolega i fa lleig tot, sempre amb piles de runa per aquí i per allà. Va, que passarem el torrent per aquí i tirarem amunt pel carrer Alloza.

M'encanta aquest tros de barri, sobretot ara al vespre quan els veïns surten tots al carrer amb les cadires a prendre la fresca, xerrant de qualsevol cosa i la canalla jugant enmig del carrer, sobretot a futbol amb una pilota feta de draps ben relligats amb cordill. Els homes, asseguts en cadires baixes al revés, amb els braços repenjats en el respall i el cos tirat endavant, tots en mànigues de camisa i alguns amb la samarreta *imperio*, fumant i xerrant relaxadament, sempre s'escapa una escopinada i un reneç. Les dones, fent rotllana i xiuxiuejant les seves coses. Em sembla, Carlota, que aquesta estampa és eterna, això no canviarà mai. Déu no ho vulgui! Vinga, travessem el passeig

que passarem pel costat de l'església vella i travessant la rambla ja som a casa. Ara et donaré el biberó, has aguantat com una valenta, es veu que això d'anar de *parranda* t'agrada, eh?

L'Elvira entra, deixa el cotxet en un racó de la porteria -sota l'escala- i pren l'ascensor amb els patracols i la Carlota. Té força als braços, encara, tot i que d'aquests esforços després se'n ressent. Entra a casa, travessa l'estret passadís fins al menjador, deixa la Carlota al sofà, deixa les coses sobre la taula i es disposa a canviar-li el bolquer i a donar-li el biberó. Quan ho té tot enllestit, la torna a deixar al cotxet i la criatura s'endormisca de seguida.

S'asseu al sofà i es disposa a fer el mateix: endormiscar-se perquè el temps passi de pressa. Que el temps passi de pressa, això és el que vol, quan una ja ho té tot fet el problema és com fer-ho perquè el temps passi de pressa. Sort encara dels dies que té la Carlota, que la cosa es fa menys feixuga. Sent que la Carlota la fa ser encara una mica d'aquest món, perquè el seu món ja sap que ha quedat enrere. I amb qui en pot parlar, d'això?. Aquest mal neguit no el pot compartir amb ningú. La filla no l'entén, és normal, tan atrafegada com sempre va no s'ho pot arribar a imaginar el que és la sensació de no tenir res a fer, de tenir-ho tot fet, d'estar sola i d'estar de més en un món que ja no és el seu.

Mica en mica va aconseguint que la son la venci, relaxant-se asseguda al sofà, quan sent el pany de porta que s'obre. "Mare, soc jo! Ja soc aquí, com ha anat? He vingut abans d'hora, al final la reunió que tenia més tard me l'han suspesa. Com ha anat amb la Carlota?", "Ah! Hola, filla! Passa, passa", li diu mentre

s'aixeca i va cap a la porta per fer-li un petó "la teva filla tot just s'acaba de dormir".

Treker

2n premi: Mª ROSA BASTANTE RIBES

EL DE LES SABATES BLANQUES

Connecta la radio al cotxe, música, música per a la seva vida, això és el que necessita. Avui ha decidit deixar enrere els últims mesos, desprogramar-se dels moments infames que ha viscut amb ell. A partir d'ara allargarà la mai agafarà el fruit del arbre del destí , el que només sigui per a ella i per als seus fills. Vol viure un futur sense pors.

Ara, ha d'anar al banc, allà assentarà les bases del nou compte corrent, el qual només portarà el seu nom. Encara que només es quedi amb el pobre sou que té, per primera vegada controlarà els diners que guanya i que han anant desapareixent tots els mesos abans de dir : Ai!

El seu marit , mag sense art, no només s'ha emportat part de les seves il·lusions que, ja són irrecuperables, sinó que també ha fet fum amb la paga extra de l'estiu que va cobrar el mes passat i que ha fet desaparèixer del barret.

A l'entrar a l'entitat bancària, se n'adona que per aquesta porta fa molts anys que no passa, ja que els assumptes de diners sempre els gestionava ell. Quina ingenuïtat la seva, que va tenir els ulls tancats i propicis a ser enganyada! Des de el vestíbul li ha semblat veure l'empleat que des de la cadira li llançava una

mirada d'àliga que divisa la pressa . Planejant, s'ha llençat a per ella.

L'home-au de rapinya se li acosta , és de mitjana edat, d'aspecte anodí a no ser perquè el més sorprenent d'ell són unes sabates blanques, xarolades, de les què Ana, hipnotitzada, no pot desenganxar la vista de les puntes. L'atent tan gentilmente que li fa sospitar d'immediat que l'àliga ha tret les urpes. Ell la observa minuciosament i per la seva cara es diria que aprecia el què veu, li agrada la seva propera menja. Es desfà en afalacs. Ana li explica la seva situació, la separació ha estat molt difícil i ha trigat mesos, el seu marit ha estirat la corda del sofriment i quasi bé els ha ofegat a tots.

L'home ho veu més fàcil encara:...separada, fàcil conquesta, necessita home galant que la protegeixi, princesa desorientada en el camí de la vida... assenteix, ull a l'aguait, amarant-se del tot el que li explica.

Li comprova el saldo de la llibreta i li comunica una notícia desagradable. El dia anterior, el seu marit ha tornat a bufar al barret, aquesta vegada sis-cents euros. Sorpresa espantosa amb la què no comptava!, ara ja no és pobre sinó paupèrrima. La cara d'ella no pot expressar més desolació. L'empleat la mira i intenta dir-li alguna cosa sense aconseguir-lo. Ella li explica a l'home de les sabates blanques: “ Només vull deixar un sol compte: cancel·li la comuna amb el meu exmarit. Aquí només tindrè el meu sou i les despeses, no vull més ensurts, haig de viure al dia”.

Ell afirma mirant-la amb lànguidament i acte seguit se li ofereix ...” per al que

necessiti, ja sap , aquí té un amic”.

- Sí, sí respon Ana, mirant el rellotge, -aquest home m'està entretenant molt i arribaré tard a la feina. Però què necessito per a cancel·lar el compte comú i deixar una només per a mi?

Al final, arreglen les condicions formals. Ja té un cau segur per al seu minse sou.

Al acomiadar-se li sembla veure que el de les sabates blanques li pica l'ullet « ja sap Ana , pel que necessiti ». La mira empallegadament. Serà possible?- pensa Ana, ja es preparava el festí amb mi!

Torna al cotxe i a l'instant oblida l'incident.

S'acosta setembre, que és un mes dolent per a les famílies amb fills, molt més per a les mares amb pocs diners. Ana ha fet els comptes de dalt a baix i no li queda un altre remei que anar al banc a donar l'ordre de què aplacin les factures i així podrà arribar a final de mes i comprar el material escolar.

El de les sabates blanques!, se'n recorda. Dues vegades l'ha trucat aquest mes d'agost amb excuses variades: que si ha rebut la confirmació dels pagaments, que si els extractes li arriben puntualment i no sap per quantes coses més. Sempre amb la veu de falset i per acomiadament: “ puc oferir-li el que necessiti...”

Dilluns al matí s'acosta al banc a posar en evidència la seva patètica situació. Creua l'entrada i un jove empleat s'acosta a atendre-la. Abans de què pugui arribar ni a saludar-la, l'àliga de les sabates blanques planeja en avançada cap a la presa i deixa de costat al seu company que per un moment no entén res.

Ana, benvinguda!- exclama histriònic: Tinc una proposta que oferir-li.

- Jo, venia...a veure si pot endarrerir una ordre de pagament fins l'últim dia del mes perquè així ja m'hauran ingressat la nòmina i no em quedaré en números vermells.

- Bé, això està fet. Però fixi's el que tinc per a vostè. Si posa un fons d'estalvi durant un any li donarem un quatre per cent, i a més...Aquesta estupenda maleta ! Miri, miri, que bona és!

- Moltes gràcies- li respon Ana somrient, però com vostè comprendrà jo no estic en situació de tenir estalvis, si ni tan sols arribo a final de mes .

- Sí però és una oportunitat única. La maleta és una autèntica "Bagagge", reforçada i ultralleugera. Per al seu pròxim viatge, Ana... Vostè se la mereix!

- Li torno a dir, no puc estalviar i tampoc tinc diners per a viatjar. No li vaig explicar tots els embolics que tinc?- li contesta una mica molesta.

El de les sabates blanques insisteix i Ana es defensa estoicament.

<<No entén res aquest home>>, O alguna cosa es porta entre mans?- pensa ella. Al final surt enfadada, per a poder treure-se-la de sobre quasi bé ha acabat cridant-li.

Quan es dirigeix a la sortida continua sentint-lo murmurar: “ una estupenda maleta...si vostè vol...per al que necessiti” i el ressonar al terra de la punta de les seves sabates xarolades.

Un mes després, se n' adona que l'home del banc ha fet cas omís a la seva petició d'ajornament. Amb pena, comprova que li han carregat les factures que va voler retardar i ara li cobren interessos també i està en nombres vermells. S'acosten les despeses del nou curs i el menjador dels nens, psicòleg i sortides extraescolars i tota una llarga llista de suma i segueix.

S'ha acabat.

Plena de coratge reclama al banc per telèfon. El de les sabates blanques li contesta, galant com sempre, encara que no li dona cap explicació quan protesta per la seva petició. Serà perquè no li va fer cas en allò de la maleta? O bé, perquè no acomplirà els objectius que tenia pensats amb ella?

<< Doncs bé, aquest home la propera vegada igual m'ofereix un viatge...amb ell>>

Es perd en divagacions. Sembla ser que els homes sempre veuen en ella una presa dòcil. Va ser conill del barret per a un, amagant-la i traient-la a la seva voluntat i atribuint-se el mag els beneficis que pertanyien als dos. Ara, l'àliga vola en cercles sobre ella perquè percep els seus batecs de por, d'animal desprotegit. En aquest absurd no pot seguir vivint.

És per això que al dia següent decideix canviar d'entitat bancària. La rep una dona amable que li dona tot tipus d'informació dels serveis del client. L'empleada tramita la nova llibreta, i li lliura un segur de vida. Amb un somriure, la dona li diu amb un gest de congratulació:

- Com a regal de benvinguda per domiciliar la nòmina, aquesta entitat li regala

...

Una fantàstica maleta "Bagagge"!

Blaumar

Accèssit: Mª ANGELS PUJOLS BARNIOL

LA TAULA

Quan em vaig començar a fer gran em va venir la idea que la taula de roure massís que teníem al menjador era lletja. La veia vella i matussera, fosca. Al llarg dels anys, la mare l'havia envernissada més d'un cop. A cada capa de vernís la fusta s'enfosquia més. Havia deixat de ser marronosa per anar agafant un to negrenc. Me la mirava i pensava: és una taula de casa de gent pobre! Tampoc feia conjunt amb la resta de mobles del menjador. I em feia malícia.

La mare n'estava cofoia. Sempre explicava a les visites que encara que hi ballessis a sobre poc s'ensorraria. Era quadrada, tenia dues potes com dos pilars, decorades a la part baixa amb frisos florals treballats sobre la fusta, i dos alerons per engrandir-la. Tota satisfeta deia als convidats: n'hi caben dotze!

La taula l'havia comprat el pare juntament amb altres mobles de segona mà, llavors que van parar pis per casar-se. Sembla que el parament l'havia triat i pagat sense que la mare l'hagués vist. Tot trastos, el van ben engalipar, deia enrabiada. Bé, tot no! La taula era l'única cosa que valia la pena. De fet, l'un i altre n'estaven orgullosos. La seva solidesa la va convertir en l'ànima de casa

nostra. Ara passat els anys vull recordar-la conscient de la importància vital que va tenir per la família.

De petita solia estar malalta, aleshores la taula es convertia en una mena de cabana. M'hi passava hores dormint sobre el matalàs del llit de baranes que la mare posava sota, abrigada amb una manteta de ganxet blau que havia fet i que acabaria fent servir per acotxar les nines. Després de gran m'havia dit, ai senyor, semblaves un gosset, què devien pensar els altres? Mirat amb la distància dels anys, em sentia protegida.

Faig memòria, i veig com el pare apuntava en un bloc els jornals amb els paletes per assegurar-se que a finals de mes li pagaven totes les hores treballades. Damunt hi posava també els diners que havia cobrat per comptar-los i donar-los a la mare per poder viure.

Sobre un llençol de cotó blanc la mare hi planxava, havent-la ensabonat. Potser, un moment abans l'havia fet servir per embastar alguna de les peces de roba que cosia per ella o per a mi. O bé, era plena de madeixes de fil o de llana d'algun jersei que teixia. Didals, agulles de cap, d'enfilar, de mitja, de ganxet, teles, botons, crecs i vés a saber què més formaven part de l'univers diari que orbitava sobre la taula.

La costura, arribades festes, deixava lloc als canelons estesos sobre un drap per enrotllar-los, a la cassola de pollastre amb prunes que no cabia a la cuina o l'olla d'escudella de blat de moro escairat i la pinya per ser tallada per Nadal, a

la plata de crema per Sant Josep o als flams perquè es refredessin o a la massa dels panellets per ser obrats. Qualsevol cosa que no cabia als fogons...

Però la taula va ser testimoni del meu aprenentatge, de tardes senceres fent deures i treballs, preparant exàmens, i a voltes, capficada perquè no me'n sortia. A l'hivern, seure-hi per estudiar era reconfortant. Just darrera la cadira hi havia l'estufa de llenya i carbó que em mantenia l'esquena i peus ben calentons. Ah! I hi tenia més espai que a l'escriptori de l'habitació. I si la mare cosia ens fèiem companyia. La llum del finestral m'acompanyava i quan fosquejava la claror de la làmpada m'ajudava a veure-m'hi millor.

Passats els anys, ja fora papers i llibres acadèmics, el meu diari va senyorejar-la i es va convertir en un punt de reflexió, de paraules que emergien de ben endins per ser volgudament escrites i recordades. L'afany per l'escriptura em consolava d'amors i desamors, d'experiències intensament viscudes, de pensaments que volien fer-se un espai, a recés de la taula.

I vés, per on, fou la taula de la Patufina, La Blanqueta i la Negrita, les gates que durant anys feren la seva vida amb nosaltres. Entre les dues potes hi tenien el seu jaç on hi feien llargues dormides a les tardes i vespres d'hivern al caliu del focarró, o acubillades en una capseta o en un reposapeus de vímet.

Era la taula d'entre setmana, la dels dissabtes i els diumenges, la de les festes i celebracions; la dels esmorzars de pa amb tomàquet o xocolata desfeta, la dels berenars amb coca; la dels dinars amb escudella els feiners i la dels sopars de

patates aixafades amb un raig d'oli i tall. Sobre el torrat desigual de la pintura treia el nas alguna molla, indiscutible prova que hi havia hagut teca.

Queviures, mals endreços, estris variats i diversos, tot hi anava a espetegar. Hi havia temporades que amb el propòsit d'embellir-la i fer més bonic el menjador hi posava un gerro amb flors artificials, però durava poc: era el melic de casa nostra, el punt de trobada d'objectes i subjectes.

De tres a quatre. Quan va arribar a la família qui després seria el meu marit, la taula va prendre una nova dimensió. La distribució dels elements va canviar. Ara les estovalles la cobrien totalment, les olles, les cassoles, la plata d'amanit, el pa per llescar la presidien. El meu racó va passar a ser el seu. Les converses havien pres noves tonalitats. El quadrat s'havia tancat convertint-se en cercle.

Segurament, fou asseguts al seu voltant que els pares van prendre la decisió de marxar a la residència. La mare, de temps ençà, a causa de la malaltia de Parkinson que queia i, més d'una vegada, havia topat amb la taula, prou resistent per poder-s'hi sostenir. Aquell preuat moble que durant més de quaranta anys l'havia acompanyat de pis en pis.

El vespre mateix que els pares emprenguessin el nou camí, sobre la taula, la solitud. I després, el dolor de seure-hi sola, la profunda pena de saber que mai més la compartíem. I encara la tristesa del dia que fou definitivament abandonada. El pis es va desmuntar, però la taula va restar a allà, al bell mig del menjador, com tothora: no me la podia endur, déu meu! Que se'n deu haver

fet, què li deu haver passat? Potser també recollirà el goig i la tristesa d'una altra família. Que així sigui!

Marian

NARRATIVA CASTELLÀ

1er premi: MARIA DEL MAR SERRANO DE LOS SANTOS

ÉL

Él venía, se iba, venía y se iba. Aunque con el tiempo me di cuenta de que era yo quien lo hacía. Él siempre estaba allí, acariciando la tierra, sosteniendo la horizontalidad, garantizando la calma.

Cuántos castillos levanté delante de él, cuando aún no sabía para qué servían, y sin embargo, los rodeé de murallas, de defensas.

A su lado corrí en línea recta, en zigzag, en círculos, salté, rodé, y en ocasiones incluso lloré.

Muchas veces me extendí sobre él, cubriéndolo como una mancha de aceite, y me dejé arrastrar. Me acunó, me calmó, y en susurros me hizo llegar los sonidos más profundos. Cerré los ojos e intuí otros mundos, otros seres, los tactos de otras pieles.

Me enseñó a quererle, aprendí a respetarle, por desgracia no me lo enseñaron los cientos, qué digo cientos, miles de escuelas que hay.

Fue testigo de los cambios de mi cuerpo, palpó cada recoveco sin atropello, se deslizó por mi pelo.

No encontré a lo largo de mi vida una música más perfecta que su voz calmada, o que su voz furiosa. Él como yo, también tiene sus días. Ahora lo entiendo.

Ahora le veo llamar a mi hija, sostenerla, engatusarla como solo él sabe; y la veo correr junto a él, en línea recta, en zig zag, la veo saltar, rodar, y en ocasiones incluso llorar.

Cómo ha pasado el tiempo. Él sigue ahí, imperturbable, y yo ya no soy la misma.

Mi cabeza se va cubriendo de caracolas blancas, y la sal se va acumulando en mi voz y la hará pesada, y desearé desembocar en él, y ver finalmente esos mundos de los que me habló, y querré evaporarme, y lloverle, y fundirme otra vez en él.

Él venía, se iba, venía y se iba. Aunque con el tiempo me di cuenta de que era yo quien lo hacía. Él siempre estaba allí, acariciando la tierra, sosteniendo la horizontalidad, garantizando la calma.

2n premi: ANNA MARIA PORTÉ ESTOP**CONECTADOS**

Es lunes muy temprano y llueve. El tren va lleno. Una humedad caliente de ducha rápida con gel barato impregna el vagón. La gente dormita o sonrío a su móvil. Los cables cuelgan de las orejas. Van conectados. Yo no dormito ni sonrío.

Llegamos a la ciudad y la gente en el Metro también dormita o sonrío. Quizás desde la Central les dictan la felicidad. Yo sigo sin dormir ni sonreír. Soy un desgraciado.

A mí se me ha caído el móvil en la cloaca de la estación del tren. Voy desconectado.

Aquí sentado me siento perdido, solo !Qué fastidio! Cinco estaciones para llegar a Urquinaona, un interminable montón de escaleras, largos pasillos, más escaleras, línea amarilla, otras tres paradas, quince minutos a pie y vuelta al cubículo. Sin nada con qué evadirme ni distraerme ni huir de mi largo camino al trabajo. Esa actividad sosaina, repetitiva y falta de imaginación que me espera otro día más y van ¿23? !Puff!

Me estoy desquiciando. La cafeína ha hecho efecto y no puedo huir retorciendo la cabeza en posturas extrañas en mi última cabezadita de la mañana. Soy una isla en medio de este archipiélago errante. A cada parada se estrujan, se acercan, se rozan, se evitan, se ignoran, se rehuyen, se esconden, se defienden y se ocupan. Sí, este es mi rincón y no cedo un milímetro, tendrás que invadirme si quieres pasar o sentarse.

Tengo 12 años de nuevo y juego con Roberto, el sábado por la mañana, a

tocado y hundido. Descarto con una sola mirada a quien me irrita, me desagrada o simplemente ni percibo ¿Quién es esta gente? ¿A dónde va? ¿De dónde viene? ¿Sienten? Anda y a mí ahora me da por pensar !Sólo faltaba eso!

Me quedo sin pantalla y me descubro mirando a mi alrededor y viendo con quién me muevo todos los días !Venga ya! ¿Te imaginas que ahora me pongo a hablar con alguien de cualquier nimiedad? Sí, como mi madre en el autobús, cuando va al médico o al mercado, que saluda al sentarse y entabla conversación. Se enrolla de tal manera que así conoció a la Sra. Antonia, su amiga de Albacete, la que le dio la receta del arroz con leche, ese que te deja bigote de gato !Madre de Dios! Me estoy haciendo viejo, voy a acabar pareciéndome a mi madre !Horror!

- Próxima parada Urquinaona.

Noa Bellví

POESIA CATALÀ

1er premi: CRISTINA ÁLVAREZ I ROIG

PARTITURA DE LES FLORS

A Barcelona, la meva ciutat natal, en ocasió del primer premi literari que em brinda, i a totes les persones que ho han fet possible.

Les mans, encara mig tancades, guarden
dins seu la partitura de les flors
que es desperten de ser llavor. Un cel immens
es descobreix a sí mateix, i es meravella
del sol que es va encenent dins de dos mars de llum.
Uns llavis de cirera ja anuncien
aquesta primavera on va arrelant la vida
com una música que s'expandeix
i es torna l'aire, i el jardí on jugaves,
tan feliç, a fet i amagar amb els somnis.
Aviat, l'olor tan dolça de la tarongina
et guiaria fins als laberints del cos
i del cor, que era un gira-sol ple de migdia.
Sabies que l'estiu ja s'acabava
i per això et beviessis l'aigua de la lluna,

ebri de nit, enamorat d'alguna estrella
que feia tremolar el silenci de les Plèiades
i el del teu mar vessant-se amb les onades
per conquerir la Terra. S'esperava el blat
i els fruits, ara madurs, ploraven l'or
dels dies en què se sabien immortals.
El bosc que travessaves era a mig camí
del mar i l'horitzó, un lloc amb vistes
a la vall dels records. Aquell novembre
portaria dins seu la primavera
i també aquell gener que glaçaria
la saba i les arrels. Damunt la fusta nua
dels arbres vas aprendre a desaprendre
i a ser, tan sols, tardor i cos de temps
on creixia l'amor. La llum se't feia vespre,
i aquella olor de neu el teu hivern
quan escoltaves les darreres notes
de tantes flors, la teva partitura.
I vas obrir les mans per deixar anar
tota la vida que va contenir-te,
tot l'amor que vas ser en la llum dels solsticis.

Caront

2n premi: XAVIER MARTI GARCIA

SISTEMA

Saps, esclau sinistre?

Si haguessis nascut amb calés,
series persona.

Tindries casa, sostre, sucre,
coses, destreses, sensacions,
sexe, seminaris, testimonis,
pesca, causes.

Sí, estàs sol.

Coneixes el càstig del sistema?

Solitud!

Samuel Escàs

P O E S I A

C A S T E L L À

1r premi: ALBA IRENE GONZALEZ PEREZ

UNA MUJER VALIENTE

(A las mujeres de mi familia)

Hay mujeres
que expulsan la nieve de tus manos en los días fríos,
que convierten hilos
en bufandas de lana y calcetines chicos,
que cocinan huevos fritos con patatas
si estás triste.

Mujeres
que tienen las manos arrugadas de tanto lavar
los platos y la ropa,
que cierran con un lazo
la bolsa de basura
y cantan.

Habitan en sus ojos chimeneas
de leña y fuego
que llenan y calientan la casa vacía,
que te quieren tanto
que arden si las hieres
y dejan todo perdido de chispas.

Hay mujeres que van a trabajar
con legañas en los ojos
y otras que maquillan sus ojeras
y otras que guardan la casa
por si quieres regresar.
Sangran cada mes pero no lloran.

Mi abuela era una mujer valiente
parió más hijos de los que conoció
y seguía madrugando cada día.

Mi madre es una mujer valiente
su padre se perdió en alguna parte
y aún ve
películas de animación y escribe cuentos.

Yo seré una mujer valiente
me vestiré con mi bufanda,

mis calcetines chicos
saldré a la calle y gritaré
por cada lágrima
que nos convirtió en océano

y que otros cierren
con un lazo
la bolsa de basura.

Hermione Granger

2n premi: ALBERT ROCA ENRICH**PRIMAVERA**

Dedicat a les biblioteques de la Diputació de Barcelona, que fan que la meva vida sigui més plena, i a la Maria, que és la meva vida.

Gràcies per tot.

Este año, por vez primera,
andaba yo sin primavera:
no me acababan de gustar
las flores de los jacarandás
ni tampoco las de las tipas
que desde hacía escasos días
me miraban por sobre el hombro
para caer luego cual escombros
lilas y amarillos al suelo,
ni me servía de consuelo
el revuelo de los vencejos
al alba quebrando el silencio,
el albornoz de brisa tibia
envolviendo como caricia
a las palomas tras su baño,
los geranios en tantos bajos,
el sol blandengue de la tarde:
no, no acababa de gustarme
nada, nada de todo esto
porque no estabas, para verlo.
Pero ayer por fin lo viste:
el sol acabó de vestirte,
tus rizos se desparramaron
sobre tus hombros cual geranios,

la brisa bailó con tu falda
tibia y risueña a tu espalda
-también iba yo detrás tuyo
con acariciador arrullo
de palomo henchido de celo,
rompiendo travieso el silencio
del revuelo de los vencejos,
espolvoreando en tu pelo
flores violetas y amarillas-
y por fin sí, la maravilla:
contigo ahí, a mi vera,
echaba a andar la primavera.

Lina Bombilla

Accèssit: ANA MARIA PEREZ ROMERO

NO SIEMPRE LLEGAN

(Oda a la supervivencia)

No siempre llegan,
a veces dentro,
A veces fuera.
No siempre llegan.
Sus almas vuelan,
los cuerpos quedan.
Hoy esta playa
me lo recuerda.
No siempre llegan.
Y en el intento,
Sal e impotencia,
La valentía sí los arrecia.
No siempre llegan.
Los que llegaron
Hablan de ella,
mi madre un día
dejó su tierra,
Y el Miedo entonces
le abrió la puerta,
con otro acento
también contesta:
“No siempre llegan”
Como una rueda
salen y entran
entran y salen

obran a tientas
Con un derecho
entre sus cejas,
y unas pupilas
aún más abiertas
¿Dónde está el límite?
¿Dónde se quedan?
El mar lo dice
No siempre llegan.

Ly Tus Goya

HUMOR CATALÀ

1r premi: MONTSE GUILLEN GALIMANY

EL LAMPISTA I LA DONA MADURA

I

- Sos hermosa... - vaig sentir, en trepitjar la vorera.

Vaig mirar a una banda i a una altra, per si hi havia alguna altra possible destinatària per a aquelles floretes. Davant meu, un jove alt i prim amb una esplèndida cabellera arrissada em mirava somrient, com esperant una resposta:

- Potser un altre dia, avui no estic precisament "hermosa", però gràcies...

La resposta era realment estúpida, absurda, surrealista. No calia haver-li contestat, hauria quedat més "digna". Aquell David amb granota de mecànic i accent argentí va donar mitja volta i suposo que no hi devia pensar més.

Jo ara havia de trobar un taxi a la desesperada, perquè tenia una entrevista de feina a l'altra punta de Barcelona i només tenia vint minuts per arribar-hi. A la parada, en vaig trobar un de lliure, amb la llumeta verda al capdamunt. Un cop a dintre, vaig dir l'adreça al taxista i hi vam fer cap. No em treia el xicot argentí del cap. Com vols que et vagi bé amb els homes si els espantes?

Sense ni tants sols treure'm l'anorac, passava revista a la meva vida amorosa, que havia estat ben estrofolària. Un dia, vaig descobrir que compartia el llit amb un desconegut i va arribar el divorci. Deu anys de matrimoni a fer punyetes: d'aquelles nits boges en què literalment ens menjàvem l'un a l'altre (si la nevera parlés!), ja no en quedaven ni els pots de nata buits. I dels altres, millor no parlar-ne. D'aquell periodista guillat que s'entossudia a vestir-me de Blancaneu i que em fes la morta mentre em feia fotos, no vull ni recordar-me'n. He ensopegat amb cada exemplar!

El trajecte va transcórrer en silenci. El taxista es devia adonar que no estava per orgues i, després d'un educat bon dia, només se'm va adreçar a l'hora de cobrar. Francament, li ho vaig agrair.

Ja havia arribat. No sabia ben bé de què es tractava: la Llúcia m'havia passat una adreça i m'havia assegurat que jo donava el perfil. Vaig entrar en un local on em va rebre una pèl-roja grassoneta, amb veu de soprano, que em va fer esperar el meu torn en una saleta. Després d'una estona, la mateixa veu cridava el meu nom:

- Pilar Segura!!

Em van fer entrar en una mena d'estudi fotogràfic, de decoració minimalista, en blanc i negre. Un home barbut em mirava des de darrere d'una càmera i la dona pèl-roja em donava instruccions.

- Treu-te la roba i posa't això.

"Això" eren uns sostenidors amb unes blondes i la mínima expressió d'unes calcetes.

- Crec que és un error...Jo no...- intentava justificar-me. No entenia què estava passant.

- No has vingut al càsting? Estem buscant protagonistes per a "El lampista i la dona madura"...

La Llúcia me les pagaria totes juntes! Que jo donava el perfil...quina barra!

- És un error...- anava repetint i, evidentment, no em treia ni els mitjons.

Tot d'una, s'obre una porta al fons a la dreta....

II

No tenia ganes ni d'anar al gimnàs...Quins nassos! Després de 20 anys a l'empresa, em despatxaven gairebé sense cap explicació. No sóc un xaval i trobar feina no seria bufar i fer ampolles. Aquella tarda tenia una entrevista i potser hi hauria sort. Amb la moto hi seria en un moment.

A l'ascensor em vaig trobar la Beli. Hi havia quedat algun cop, però era una gata maula. Estava boníssima i en sabia, de tenir-me ben servit. Però ens vam empenyar i em va confessar que fingia, que era molt fàcil posar els ulls en blanc i gemegar i xisclar en el moment precís. Volia el que acaben volent totes: ficar-me al sac i jo, amb un cop, n'havia tingut ben prou. Em vaig casar amb la Sandra. Era de la colla del poble i no m'havia fet mai cas. Jo era l'Agustinet de Cal Ferrer, un nano tímid i esquifit, que se'n va anar a estudiar a la capital i va tornar a l'estiu fet un Hèrcules. La veritat és que se'm rifaven...Totes menys una. Potser no li agradava el tic a la cella, quan em posava nerviós. Què hi fa-

rem! I la Sandra em va portar a l'hort i au! Ens vam casar. Era una capsa de sorpreses. Darrere aquell aspecte de bibliotecària de poble, hi havia un volcà en erupció. Nits senceres de plaer, assaborint cada racó del seu cos tebi, humit i dolç ...Un cop acabada la bogeria, vam plegar i fins ara he anat fent: contactes per internet, locals d'intercanvi, alguna cita a cegues...

Vaig agafar la moto i en deu minuts ja havia arribat. No sabia ben bé de què es tractava: la Llúcia m'havia passat una adreça i m'havia assegurat que jo donava el perfil. Una pèl-roja estrofolària em feia passar a una saleta. Després d'una estona, em cridaven:

- Agustí Serrat!

La pèl-roja i un home barbut que tenia una càmera em van mirar de dalt a baix.

- Treu-te la roba i posa't això.

“Això” era un tanga de lleopard i una granota de lampista.

- Ei! Però què és això? Però...però...- em volia fondre.

- No has vingut al càsting? Estem buscant protagonistes per a “El lampista i la dona madura”...

Em vaig recordar de la Llúcia i de tota la seva família. Que jo donava el perfil...Semblava una venjança de quan érem jovenets . No sé com em vaig trobar en una habitació posant-me aquella roba. Semblava un autòmat. Som-hi. Ja que hi ets, la pela és la pela. Al cap d'una estona em van fer sortir.

- Vinga, tio, vine ja, que comencem a rodar!- vaig cridar, adreçant-me al paio de la granota.

Va sortir de l'habitació ben decidit i es va acostar a l'aspirant a "dona madura", plantada al mig de l'estudi mirant-se les calcetes com aquell qui no en dóna crèdit.

Ella va alçar la vista i ell es va posar nerviós i va començar a alçar la cella de manera compulsiva.

- Agustinet?

- Piluca?

Quins pebrots!! Aquells dos es coneixien.

- Quina una, la Llúcia!- va dir ell- Ho tenia tot pensat...

No em va donar temps de dir res. Actuaven com si no hi hagués ningú més. Es van dir quatre coses i, a partir d'allà, tot va anar com una seda. Semblava que aprofitaven el temps perdut. Tot era un festival de llengües, llavis, mans, pell, uix!, aix!...focs d'artifici! I mireu que a mi no em va fer de "voyeur", però em pujava la temperatura.

Acabaven de néixer Maria Larroca i Natxo Comtal. "El lampista i la dona madura" seria un èxit!

Ratafia

2n premi: MARIA GAS DE CID**BONS PROPÒSITS**

- Acostuma a començar puntual la classe? No, no tinc pressa, t'ho preguntava només per fer una mica de conversa. Avui és el meu primer dia i voldria fer amigues. Fa molt temps que vens tu? Dos anys! Deu n'hi do! Ja se't veu ja que ets com a molt espiritual. Que què vull dir? No sé ben bé, potser que parles molt a poc a poc i amb aquest elefant assegut i amb tants braços que portes a la samarreta tens un aire molt místic.

Em sembla que no ho soc gaire espiritual jo, però m'agradaria arribar a ser-ho. És per això que m'he apuntat a aquesta classe de ioga. He recuperat la meua llista de vells propòsits que en tornar l'any m'han semblat nous un altre cop. El primer de la llista era aquest, ser més espiritual. Vull fer totes les coses que es fan quan una és espiritual, concentrar la ment en un sol pensament, allunyar-me de les distraccions mundanes, col·locar les cames i els braços en aquestes postures tant elegants. No, no coneixo a ningú que en faci. Va ser el que prometia el fulletó que havia a la recepció del gimnàs el que em va convèncer a fer la inscripció. *Arribaràs a la major felicitat per la unió de la teva ànima amb l'ànima universal. Practicaràs la meditació i l'exercici corporal i milloraràs en l'autoconeixement. Desaprendràs les teves idees preconcebudes inconscients,* deia el prospecte. No estic segura d'haver-ho entès tot però sonar, sonava molt bé. Ho has aconseguit tu, tot això? Sí? Quina sort noia! Mira! Ja comencen a

entrar. Passa, passa tu davant. Jo em posaré al final, en ser el primer dia no vull cridar molt l'atenció. Ens veiem després.

- Doncs jo volia posar-me a la darrera fila però com ens ha fet seure en rotllana ha estat impossible. Sí, és la meva primera classe. Li explicava abans d'entrar a aquella companya. No, no, a l'altra. La que porta l'elefant ple de braços a la samarreta. Ja es veu que tu també fa temps que hi vens. Com t'ho fas per plegar tant bé les cames i posar l'esquena tant recta? Sembles Gandhi, noia! Les mans les haig d'ajuntar també? Com si pregués, no? Postura del Lotus, dius? Quin nom tant maco. Això em fa pensar en la gràcia que m'ha fet el nom de la professora! Estrella es diu, veritat? M'ha semblat molt apropiat amb aquest posat tan contemplatiu que té. En quantes classes creus que aconseguiré jo aquest posat? Sí, sí. ja callo. Espera! Una última cosa. Haig de tancar els ulls també?

- Perdona que et torni a molestar, però aquest soroll que esteu fent totes, què és? No voldria equivocar-me i trencar l'harmonia del conjunt. Ah d'acord! Oooommmmm! Oooommmmm! Ho faig bé?

- Ep! Has sentit el que acaba de dir l'Estrella? D'acord. Ja baixo la veu, no pateixis, no vull molestar a les altres. És que no hem podia estar de comentar-t'ho. Ha dit que ara hem d'expandir-nos fins que la nostra ànima arribi al centre de la terra i s'enlairi fins tocar als estels. Fins els estels! Ho veus? Ja t'ho deia jo que era molt d'apropiat el seu nom. Està bé! Perdona. Ja em concentro per poder expandir-me jo també.

- Disculpa que et torni a empipar. Encara ets aquí o has arribat ja als estels? És que em sembla que el que em passa no és normal. El peu esquerre m'avisa que això no està fet per ell, una enorme rampa m'ha separat tots els dits i m'ha desconnectat del tímid lligam que havia establert amb l'Univers. Què faig? Puc canviar de postura? Està bé, està bé. Ja miro d'aguantar-me.

- Sento molt haver cridat Estrella! Ha estat quan ens has animat a moure el cos rítmicament endavant i enrere al ritme de la cançoneta tibetana que ens has posat. Fins aquí no anava malament, però quan ens hem hagut d'agafar de les mans, per tal com has dit, renovar, ampliar i transferir la nostra energia, el peu dret s'ha afegit a la rebel·lió del seu company, però aquest cop la contractura m'ha pujat pels bessons amb una fiblada molt dolorosa. És per això que he xiscat i m'he posat dreta d'un salt. Sí. Gràcies! Estic millor ja. Fer aquestes voltes a la vostra rotllana descalça i saltant a la pota coixa m'ha ajudat. Espero no haver-vos distret gaire. Ja torno a seure, callo i començo a expandir-me de nou.

- És clar que he rigut, Estrella! Però que no ho heu sentit vosaltres? Alguna de la rotllana s'ha tirat un pet enorme. L'he sentit fins i tot per sobre del gongs de la musiqueta. Imagino que qui hagi estat ja s'havia propagat en totes direccions i estava en el clímax de la comunió universal! Què no fa gràcia? Dona, una mica de gràcia sí que en fa! Però que no l'heu sentit? Potser és que com soc nova i vaig més lenta, la meva ànima encara no havia aixecat el vol de l'aula i les vostres ja estaven voltant per la galàxia. Ja intento concentrar-me Estrella, però em sembla que ara m'ha agafat el riure fluix i no sé si podré parar.

- Què marxi? Què vols dir? Espiritualment? Com que espiritualment no? Què surti de la classe? Però, perquè? M'estic esforçant molt per fer-ho bé. Què he destorbat tota la classe des del principi? Em sap molt i molt greu, no era la meua intenció. Em feia realment il·lusió poder fer tot això que deia el fulletó. Si tu ho dius, potser sí que això no està fet per a mi i hauria de canviar de propòsit. De fet, acabem de començar gener, encara tinc tot l'any per endavant. El segon de la llista era aconseguir uns glutis tant durs com els de la Beyoncé. Potser començaré per aquest. Caram! Quina ovació noies! Gràcies! Totes creieu que és bona idea? Doncs fet!. La setmana que ve m'apuntaré a les classes de *bodypump*. Per les tardes les fa un monitor, de nom Jonathan, que té força anomenada entre les usuàries del vestidor de dones. Alguna de vosaltres s'anima?

Eva Ivars

HUMOR CASTELLÀ

1r premi: JOAQUIM MARTINEZ TOMAS

HÉROE DE BOLSILLO

Plastman es un hombre diminuto, de unos veinte centímetros y fabricado en serie con polímeros plásticos de gran dureza y calidad. Compuesto de treinta y seis piezas básicas, treinta y seis pequeños engranajes y treinta y seis microcircuitos, contiene un procesador central de treinta y seis gigabites.

Ha dejado de ser sólo un prototipo. Ahora puede decirse que cualquiera de los diez mil plastmans repartidos entre los niños de diferentes lugares del mundo carece en absoluto de una identidad diferenciadora dentro de su especie: es un plastman, si bien no el único.

—Plastman hay muchos —dicen los gemelos Pablo y Gerardo cuando se reúnen a jugar con sus amigos, y cada cual lleva uno como mínimo.

—Plastman sólo hay uno -contradice Carlitos, mirando el suyo: todos los demás son iguales y representan al mismo, el que sale en los cómics y por la televisión.

—La cuestión es que algunos sean malos y otros buenos, podemos decidirlo a suertes -propone Pablo, a la hora de plantearse un método para el juego

colectivo.

—Los malos no saben divertirse sin pasarse ni molestar -argumenta Gerardo—, los buenos pretenden castigarles pero los malos se rebotan y matan a varios; el tiroteo continúa, algunos malos también caen...

—Plastman no muere —sentencia no obstante Carlitos—. Ni tampoco es nunca malo: es el héroe más grande del universo, ¿acaso vais a poner eso en duda?

Todos se miran su propio plastman y responden a coro:

—¡Oh no, no, que va!

Porque en el fondo todos desean que su plastman sea el único héroe, el verdadero e inimitable, aunque eso no pueda ser porque ya se han fabricado y distribuido por el mundo las otras malditas nueve mil novecientas noventa y nueve copias, y ellos ya conocen por lo menos treinta o cuarenta. Poco a poco han conseguido detectar rasgos de tintura y otros detalles característicos para su diferenciación: el de Pablo lleva el casco verde y la pistola de rayos desintegradores es azul, y en cambio el de Carlitos, por ejemplo, varía el tono del casco y la pistola es roja bermellón, ¡completamente roja! El de Gerardo tiene —¡pobrecito!— una rebaba fea, un defecto de fabricación en el cogote del que no padecen los demás. Así pues, cada plastman puede resultar físicamente identificable, si uno aprende a fijarse. Pero otra cosa muy distinta ocurre con su personalidad: ningún niño acaba de creerse por completo que el comportamiento teledirigido de su muñeco le caracterice una particular forma de ser. Y sin embargo, a veces, también parece... como si cada plastman se desarrollara, en su sociedad de plastmans, de una manera determinada y personal, relacionada con las características del niño que controla sus mandos.

Eso no significa que hayan de ser el uno igual al otro, ¡no! El caso de Fabián es demostrativo: se trata de un crío bonachón, pacífico y miedica, cuyo plastman tiene fama de ser el más aguerrido, expuesto y temerario del barrio, vencedor en casi todas las batallas. El problema surge cuando entra en juego el muñeco de Gilberto, matón presumido y envidioso, de temperamento agresivo y plastman birrioso y frágil, de mecanismo estropeado y funcionamiento precario.

Continuamente se vengan, un muñeco a su dueño o viceversa, cada cual en constante enfrentamiento contra los respectivos semejantes.

Claro que también se dan casos en que el plastman y el niño son tal para cual, como padre e hijo, e incluso el mismo tipo proyectado en dos tamaños diferentes, hacia dos mundos paralelos: el de los humanos de carne y hueso y el de plástico, a veinte centímetros del suelo, parapetándose tras el sofá, corriendo por el pasillo y escalando penosamente una pata de la mesa del comedor durante toda una tarde, perseguido sin tregua por otros doce plastmans, dispuestos cada uno a eliminar al resto de competidores para satisfacer el egotismo de su amo y entretener el ocioso cotarro de las tardes sin cole.

El verdadero modelo Plastman lleva un par de pilas a la espalda, el casco es de visera replegable y la pistola de rayos desintegradores es capaz de disparar seis destellos cada cinco segundos. Diseñado en los laboratorios de juguetería electrónica de la multinacional «Roberford», se vende en las tiendas a un precio aproximado de cincuenta y ocho euros, más IVA. Funciona por mando a

distancia en sentido de avance o retroceso, movimiento de brazos y cabeza, y disparo certero hasta medio metro. En este aspecto, el láser incorporado permite al niño ejercitar su puntería sobre objetos e insectos en movimiento, sin peligro para las personas y animales de compañía como perros o gatos.

Los plastman de pacotilla o falsos plastman se reconocen fácilmente por no llevar la marca Plastman grabada en su nalga derecha. Sus movimientos son más lentos, su pistola desajusta el calibre y la dirección de sus rayos y sus engranajes fallan. «Roberford International» no se hace responsable de los desperfectos que puedan causar esas burdas imitaciones, así como tampoco de los daños morales o físicos y las vidas animales o humanas que puedan sesgar como consecuencia de su deficiente calidad.

Sin embargo, los niños parecen aún más animados con la noticia de esa competencia. Ahora hay otro que se sabe que no es Plastman por más que comparta su dimensión y pretenda imitar su apariencia, ¡un impostor!, ¡y peligroso por si fuera poco! Un usurpador en definitiva, al que hay que destruir.

Pablo, Gerardo, Fabián y Carlitos se presentan con sus mejores plastmans en casa de Gilberto. Él pide clemencia para su muñeco y se niega a mostrarles la nalga derecha.

—¿Dónde lo has escondido? Vamos, tío, esa actitud no le va a tu carácter; nuestros plastmans han venido a pelear.

Los cuatro guerreros de plástico recién llegados se ponen en funcionamiento y rebuscan por todos los rincones del piso hasta capturarlo, oculto en una habitación. Lo salva la madre de Gilberto, que llega en ese preciso momento con la compra y grita enfurecida ante aquel panorama:

—¡Fuera! ¡No quiero más bichos de plástico en esta casa! Estoy harta de oír ese chirrido y ver mamarrachos de esos por todas partes.

Gilberto despide a sus enemigos sonriente, y luego vuelve donde está su madre y le dice sinceramente, enjuagándose el sudor con la manga:

—Gracias mamá.

—¿Por qué? Tú eres pobre, y no has de avergonzarte aunque tu plastman sea más barato.

Gilberto comprende, y al día siguiente se lleva al cole su dudoso plastman.

—¡Veremos quién es más chulo! —piensa, cerrando el puño, recuperando su desagradable carácter.

Pero, ante su sorpresa, ya nadie se mete con su plastman de imitación.

Resulta que cada niño a pasado a poseer un mínimo de dos muñecos tipo plastman: el auténtico, con la marca, y el falso, «made in Taiwan», que hace de malo la mayoría de las veces. Esta diferenciación facilita la introversión infantil: ya no es necesario jugar con otros niños, porque Plastman y Made-in-Taiwan pueden enfrentarse tranquilamente entre sí durante toda la tarde, sin necesidad de tener que recurrir a otros muñecos ajenos.

La batalla intergaláctica se celebra en la salita de estar, por ejemplo, mientras Carlitos merienda en la cocina, previamente conectado el programa automático de juego. Cuando termina su bocadillo de chorizo, regresa a la salita y aún tiene tiempo de presenciar el final del combate y el siempre impresionante paisaje del campo después de la batalla, con todos sus estragos y realismo: lámparas rotas, televisión averiada, sofás destripados, etcétera.

Por todo eso, Plastman es un juguete educativo que instruye mientras divierte, preparando al niño para la vida moderna, con sus luchas, su riesgo, su competitividad... ¡Pídeselo este año a los Reyes!

Prudencio Batalla

2n premi: JUAN MANUEL PADILLA GONZALEZ***LA FUGA***

Por un robo a mano armada me metieron en la cárcel. No fueron justos. Me tenían que haber reducido la condena a la mitad. El coche y la cartera no eran de mi propiedad, en cambio la pistola y el robo eran míos. El caso es que me echaron siete años y un día. El día ya lo había hecho pero me quedaban siete años, y sabía que no los aguantaría; era el único allí dentro que no tenía tatuajes. Pensé que debía fugarme lo antes posible, aunque antes de la cena ya era muy difícil. La celda la compartía con un preso medio muerto y otro medio vivo, lo cual me permitía hacerme pasar por un tipo duro, al menos allí dentro de aquella celda. Otra cosa era cuando tenía que salir al comedor, al patio o las duchas.

De hecho salía con Miedo. Él era el único amigo que hice allí. Estaba en la celda contigua, y le metieron preso por una tontería; en un control rutinario la policía le pidió que se identificase y él no les dijo su nombre, en cambio les dio a la policía "Miedo" su apellido. Al menos el malentendido solo le costó a Alfredo una pena de siete días, doce horas, quince minutos y cuatro segundos. Por supuesto él no pensaba en la fuga como yo lo hacía.

Cada noche después de la cena el recluso más antiguo de la prisión, un anciano de cien años y un día nos llevaba un carrito con libros para el esparcimiento, y como yo necesitaba mucho esparcimiento no dudé en coger un libro llamado "cómo fugarse de una cárcel muy rápido", era una muy buena edición en tapa dura. Las ilustraciones estaban bien hechas, y el texto estaba escrito en mi idioma favorito. El autor era un policía buscado en más de siete países entre otras cosas por haber escrito el libro. Lo leí con verdadera fruición, y me dispuse a llevar a cabo la fuga. Quería llevarla al pie de la letra tal y como la escribía mi cómplice, el policía prófugo, y básicamente consistía en hacer un túnel que conectase la celda con el Caribe. Nunca había trabajado tanto por tan poco dinero, pero para animarme pensaba que la libertad está muy poco valorada y que seguro que si entrara en bolsa competiría con las grandes marcas.

En mi camino para ser libre tuve algunas dificultades. Un preso que gozaba de muchos privilegios, y que por poner un ejemplo no vestía de reo sino de Prada, se enteró de mis propósitos y me quiso sobornar si no le hacía cómplice. Como me había convertido en un trabajador incansable de mi libertad, hice un desvío en el túnel para él solo, y que con mis indicaciones pertinentes le llevaron nada menos que a las letrinas de las autoridades penitenciarias lo que le hizo no solo restarle privilegios sino sumarle desgracias. Entró en aislamiento, y le echaron más años de los que ya aparentaba.

También tenía problemas de sueño pues al trabajar toda la noche, por la mañana iba con los ojos cerrados, y no sabía si estaba en el comedor o en las

duchas o en la lavandería, o si le hablaba de usted a otro preso, o de tú a tú a algún guardia.

El túnel me estaba quedando muy bien, y eso me hizo continuar en mi ilusionante empeño. Le puse luces de neón, aparcamiento para coches y hasta decidí poner un sistema de pago automático o sea un peaje para que si algún preso lo descubría en el futuro y decidía fugarse en él, esto me reportara algunas ganancias. Cada noche de trabajo me suponía un esfuerzo excepcional pues el túnel se hacía más largo y debía estar en mi celda tanto en el recuento de presos de la noche como en el de la mañana. De hecho el día antes de fugarme no llegué a tiempo a mi celda por la mañana. Tuve suerte porque era el cumpleaños de uno de los guardias, y se celebró con un copioso desayuno, así que para el recuento no contaron conmigo.

La noche de la fuga fue para mí muy especial, y me vestí de postín. Bueno de cintura para arriba de etiqueta, es decir con la etiqueta de la cárcel en la camisa y de cintura para abajo de marca, o sea con marca de algún arañazo. Atravesé el túnel hecho con mis propias manos hasta donde ya sabía que se encontraba la salida con la ayuda de mi amigo el policía, escritor y también prófugo. Apenas ya me quedaba un poco de excavación para dar con la salida, y en cuanto mi cuerpo cupo por el agujero di por finalizada la fuga. Salí al Caribe a una hora ideal: la del aperitivo y aunque en el chiringuito donde lo tomé se extrañaron un poco de ver a un tipo sucio con ropa de presidiario, me atendieron con mucha corrección pues aquí la gente es muy abierta de mente, aunque no tanto como para fiarme, así que mientras degustaba el aperitivo

estaba pensando en cómo irme de allí sin pagar. Vaya, una nimiedad comparado con lo que había hecho para llegar a aquel paraíso.

Flequilludo

RELAT FANTÀSTIC

1r premi: FRANCISCO SEGURA RAMIREZ

LA CLÁUSULA PÁJARO

“MASCOTAS PELO Y PLUMA”, rezaba en la parte superior del letrero, entre siluetas de papagayos, perros y peces. Y más abajo, en letras más pequeñas: “Servicio animal interactivo y personalizado”.

-Oye, papá-, dijo entonces el niño, que a sus ocho años ya era un poco sabelotodo, -¿no crees que si también venden peces debería llamarse mejor “Pelo, pluma y escama”?.

- Por supuesto que sí, hijo; tienes toda la razón-, le respondió el progenitor, dirigiendo de soslayo una divertida mirada a la madre, -pero entonces sería un nombre muy largo y no sería comercial.

- ¿No sería comercial? ¿Comercial en qué sentido?

- Ya te lo explicaré más detenidamente en otro momento.

- Mira que es pesado-, no pudo dejar de zaherirle su hermana, algunos años mayor, -no se calla ni debajo del agua.

Nada más entrar en el establecimiento, un loro de la Patagonia revoloteó hacia

ellos y se posó en el hombro del padre.

- Buenos días, bienvenidos a Mascotas Pelo y Pluma-, dijo con su voz chillona e imperfectamente modulada, dirigiendo sus vivarachos ojillos, perfilados como los de los antiguos egipcios, a cada uno de ellos. - Mi nombre es Raquel, ¿en qué puedo ayudarles?

- ¡Qué graciosa, habla como una persona!-, exclamó la mujer.

- Cariño, por favor...-, le musitó él con gesto reprobatorio, como pidiéndole delicadamente que se callara, y después, inclinando la cabeza hacia su propio hombro, añadió: -Pues verás, señorita Raquel, estábamos interesados en la adquisición de alguna especie de loro parlanchín: ¿podría usted asesorarnos?

- ¡Cómo no!-, exclamó al mismo tiempo que echaba a volar, abandonando su improvisada percha. Y la verdad es que el caballero la tiene, y muy buena, pensó Raquel, refiriéndose al porte y a la elegancia de su cliente.

Tras un breve y accidentado vuelo –parecía como si acabara de abandonar el nido-, logró posarse sobre la jaula de una cacatúa, la cual no se alegró mucho de la visita, pues, metiendo su negro y ganchudo pico a través de los barrotes, intentó varias veces picar las patas de Raquel, que ya estaba, sin embargo, sobre aviso.

- Esta es la cacatúa australiana; es una de las aves más inteligentes: se estima que posee el cociente intelectual de un niño de cuatro años...

- ¡Fíjate qué casualidad, el mismo que el tuyo!>>, exclamó la niña, señalando a su hermano. <<Miriam, no interrumpas...>>, la regañó la madre.

- Es por eso-, prosiguió Raquel, -que necesitan mucho amor y atención y no

toleran la soledad. ¿Podrían ofrecerle todo eso?.

- La verdad es que la casa se queda sin nadie durante muchas horas al día-, reconoció el padre, - Nosotros dos en el trabajo, los niños en el colegio....

Raquel fue posándose sucesivamente sobre las jaulas de diferentes especies de loros, no siendo bien recibida por ninguno, a pesar de estar cubierta de plumas como ellos. Les habló del yaco, <<el más charlatán>>; del amazonas, <<el más longevo, vive más de ochenta años>>; de la cotorra argentina, que <<aunque es mi paisana, de ninguna manera se la recomiendo: además de ser muy ruidosa, así que se ve fuera de la jaula, lo destroza todo: roe los marcos de los cuadros, las cortinas, los libros...>>.

Todas estas aves, excepto las invasoras cotorras, habían nacido en cautividad (los últimos ejemplares libres habían desaparecido hacia finales del siglo XXI, cuando se consumó la destrucción de todas las selvas tropicales del mundo) y habían sido criadas a mano, por lo que eran mansas y cariñosas; lo primero que habían visto al romper el cascarón era un *careto* humano –esta expresión coloquial hizo reír a toda la familia- y, por lo tanto, no nos extrañaban. Sin embargo, por eso mismo requerían una atención especial; de lo contrario, podían deprimirse y enfermar. En definitiva, era como tener otro hijo, pero que nunca crecía y que podía acompañarte, en el *mejor* de los casos, durante los próximos ochenta años.

- ¿Y no tenéis pájaros menos exigentes?- , intervino finalmente la mujer, un tanto asustada ante las nuevas e inquietantes responsabilidades atisbadas.

- Claro; también tenemos canarios y jilgueros; pero esos ya pertenecen a otra familia: ya saben, cantan mucho y muy bien, pero no aprenderán a pronunciar ni una sola palabra. - No importa... ¿Verdad, amor?-, preguntó a su marido, zalamera.

- ¡Pero nosotros queríamos un pájaro que hablara!-, gritó el niño, enfurruñado.

- ¿Para qué más pájaro hablador que tú?-, le respondió la madre, cogiéndole cariñosamente por la barbilla. - Anda, querida, muéstranos esos canarios.

A lo largo de su jornada laboral, Raquel atendió a otros muchos clientes semejantes, a los que echaba para atrás, más que el elevado precio de los loros, el conocimiento de las obligaciones que debían asumir con su compra. Ella era una vendedora muy concienciada con el bienestar de sus plumíferos y prefería perder una venta antes que dejarlos caer en manos de gente poco fiable. ¡Ay si se enteraban sus jefes!

Cuando se acercó, por fin, la hora de cierre y ya no quedaba ningún cliente a la vista, Raquel voló, aliviada, hasta la zona de los terrarios para charlar un rato con uno de sus compañeros. Juan la esperaba, como de costumbre, encaramado en lo alto de una enhiesta y retorcida rama, rodeado de otras iguanas tan verdes como él.

- ¡Qué día!-, se quejó Raquel en cuanto llegó. -Estoy reventada.

- Ni que lo digas-, suspiró él. - Parecía que el diluvio universal iba a caer de nuevo y que todo quisque quisiera llenar de bichos su arca particular.

A las nueve en punto ya estaba cada uno en su vestuario, donde al finalizar la jornada se desprendían de sus *uniformes*. Eran unas salas de acceso restringidísimo, controlado con alarmas y cámaras de videovigilancia. Dentro se hallaban las cápsulas de transmutación molecular, que recordaban a las que se usan para darse baños de rayos uva. Sobre cada una de ellas, en letras grandes y bien visibles, ponía: ¡ATENCIÓN!: SIGAN ESTRICTAMENTE LAS NORMAS DE USO.

Dos cajeras con forma y substancia de cajeras ayudaron a Raquel y Juan a franquear la entrada y a meterse en sendas cápsulas, que fueron cerradas herméticamente. Permanecieron dentro apenas unos segundos, transcurridos los cuales, las abrieron ellos mismos, salieron como dios los trajo al mundo, se vistieron su ropa de calle y se reencontraron a la salida del establecimiento.

- ¿Por qué? ¿Por qué tuvimos que aceptar la Cláusula Pájaro?-, se lamentó amargamente Raquel, y si su cuerpo hubiera estado de nuevo cubierto de plumas, se las habría ido arrancando una a una como un loro estresado. Juan, calmo, impasible, resignado, dirigiéndole una mirada todavía algo reptiliana, se limitó a responder: -¿Porque, si no, aún seguiríamos en paro?-.

El caballero de la Blanca Luna

Des de les entitats organitzadors i col·laboradores volem agrair a les persones participants totes les seves obres i donar l'enhorabona a les premiades en aquesta edició del Concurs Literari de Nou Barris.

Per molts anys més de Premis literaris a Nou Barris!

